

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Aleny Bílkové a Mgr. Martina Langhanse, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **COFIDIS a.s.**, IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 158 00 Praha 13
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **A. S.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx

o zaplacení 42 110,70 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. prosince 2025,
č. j. 9C 143/2025-32,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé v rozsahu úroku z prodlení 12 % ročně z částky 38 675 Kč od 17. 1. 2025 do zaplacení a ve výroku o nákladech řízení (výroky II. a III.) **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(K.ř. č. 1 - rozsudek)

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 10, dále soud prvního stupně, rozsudkem ze dne ze dne 17. 12. 2025, č. j. 9C 143/2025-32, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 38 675 Kč (výrok I.), zamítl žalobní návrh co do částky 3 435,70 Kč (smluvní poplatky 2 500 Kč a pojistné 935,70 Kč), částky 2 981,21 Kč (kapitalizovaný smluvní úrok z jistiny ke dni 31. 12. 2024) a úroku z prodlení 12 % z částky 38 675 Kč od 17. 1. 2025 do zaplacení (výrok II.), a žalované uložil, aby úspěšnější žalobkyni zaplatila náhradu nákladů řízení ve výši 7 845,29 (výrok III.).
2. Žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení 42 110,70 Kč s příslušenstvím na podkladě tvrzení, že se žalovanou dne 26. 7. 2024 uzavřela Smlouvu o spotřebitelském úvěru č. 91915457; úvěr byl sjednán jako revolvingový, tj. žalované byl dán k dispozici úvěrový limit ve výši 40 000 Kč, který mohla čerpat opakovaně. První čerpání úvěru co do částky 38 675 Kč bylo sjednáno jako účelové, žalovaná se zavázala účelovou část úvěru splácet pravidelnými měsíčními splátkami ve výši 1 999 Kč s tím, že celková splatná částka měla činit 47 976 Kč. Žalovaná niče neuhradila. Žalobkyně vyzvala žalovanou k úhradě dlužné částky a vzhledem k tomu, že žalovaná přes tuto výzvu dluh neuhradila, žalobkyně přistoupila k odstoupení od smlouvy. Žalovaná částka sestává z jistiny 38 675 Kč, smluvních poplatků 2 500 Kč, pojistného 935,70 Kč, smluvního úroku z jistiny kapitalizovaného ke dni 31. 12. 2024 ve výši 2 981,21 Kč, a dále žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení úroku z prodlení 12 % z částky 38 675 Kč ode dne 17. 1. 2025 do zaplacení.
3. Žalovaná se k žalobě nevyjádřila.
4. Soud věc projednal dne 17. 12. 2025 podle § 101 odst. 3 občanského soudního řádu, dále „o. s. ř.“, v nepřítomnosti žalované, která ač řádně předvolána se k jednání bez omluvy nedostavila a o odročení jednání nepožádala.
5. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně a žalovaná dne 26. 7. 2024 uzavřely smlouvu o spotřebitelském úvěru č. 91915457 s úvěrovým rámcem 40 000 Kč. První ujednané čerpání ve výši 38 675 Kč bylo účelově vázané na nákup iPhone 15 Pro. Žalovaná se zavázala poskytnutý úvěr splácet ve 24 měsíčních splátkách po 1 999 Kč a měsíčních platbách pojistného po 155 Kč, RPSN 22,8 %, leč nic neuhradila, proto žalobkyně od smlouvy odstoupila a vyzvala žalovanou před podáním žaloby k úhradě dluhu. V rámci zjišťování úvěruschopnosti žalobkyně vzala v potaz informaci žalované o jejím měsíčním příjmu 37 000 K, výdajích 13 000 Kč na bydlení a 10 004 Kč na další splátky.
6. Zjištěný skutkový stav věci soud prvního stupně právně posoudil podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále „o. z.“, zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, aplikovaná ustanovení zákonů v odůvodnění rozsudku citoval, při právním posouzení věci vzal v úvahu judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, podle které je povinnost věřitele řádně a pečlivě posoudit úvěruschopnost spotřebitele zásadní ochranou spotřebitele a její porušení je v rozporu s dobrými mravy a zakládá absolutní neplatnost úvěrové smlouvy. V projednávané věci dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyně sice tvrdila prověření příjmů, výdajů a registrů, avšak nepředložila žádné důkazy o jejich skutečném ověření, a proto úvěruschopnost žalované náležitě nezkoumala. Úvěrová smlouva byla shledána

absolutně neplatnou a vztah byl vypořádán jako bezdůvodné obohacení podle § 2993 o. z. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 38 675 Kč a ve zbývajícím rozsahu žalobní návrh zamítl. K uplatněnému nároku na úroky z prodlení s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 33Cdo 3675/2021, bod 17., uvedl, že splatnost jistiny je nově určena až tímto soudním rozhodnutím, proto tento nárok není po právu.

7. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a úspěšnější žalobkyni přiznal náhradu vyčíslenou na 7 845,29 Kč.
8. Žalobkyně včasným a přípustným odvoláním napadla zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně v rozsahu nepřisouzeného zákonného úroku z prodlení a související rozhodnutí o nákladech řízení. K důvodům odvolání uvedla, že soud prvního stupně postavil nepřiznání zákonného úroku z prodlení na § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, podle kterého je spotřebitel povinen vrátit poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možnostem. Žalobkyně má za to, že soud prvního stupně pochybil, jestliže zjišťoval dobu přiměřenou možnostem žalované z moci úřední. Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 24Co 40/2022 „přiměřenost této lhůty (tj. lhůty k vydání bezdůvodného obohacení) bez dalšího plyne z toho, že ji stanovil sám žalobce a žalovaný proti této lhůtě nikterak neprotestoval, a to ani z hlediska ustanovení § 87 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru“. Podle § 18 odst. 1 o. s. ř., čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jsou si účastníci řízení před soudem rovni. Soud tak má namísto účastníka řízení vstupovat do řízení (a tím suplovat jeho procesní aktivitu) jen výjimečně, v případech, kdy je dotčen veřejný zájem. V rámci zkoumání úvěruschopnosti se jedná o zkoumání absolutní neplatnosti smlouvy dle § 588 o. z., přičemž doktrína a judikatura v odkazu na evropskou legislativu dovodila, že poskytování úvěrů spotřebitelům bez zkoumání jejich schopnosti úvěr vrátit, má dopady na veřejný pořádek. Žalobkyně má nicméně za to, že by bylo v rozporu s výše citovanými ustanoveními i ústavních předpisů, byla-li by tato problematika extenzivně vztažena i na další navazující právní povinnosti, jako je vrácení bezdůvodného obohacení. Je to účastník řízení, kdo má nejlepší přehled o svých schopnostech splácet úvěr, a je to tedy on, kdo má tvrdit a dokazovat svou schopnost vrátit bezdůvodné obohacení, jakožto okolnosti jemu příznivé právní normy. Soud prvního stupně narušil rovnost účastníků řízení, jestliže za situace, kdy žalovaný výslovně uvedl, že je schopen vrátit bezdůvodné obohacení žalobkyně (resp. splatit úvěr jako takový, kdy žalovaný po celou dobu soudního řízení svůj závazek uznával), sám rozhodl, že žalovaný není schopen bezdůvodné obohacení vrátit a není tedy v prodlení. Žalobkyně odkázala na článek JUDr. Marka Jägera, Ph.D., z něhož citovala: „Skutkové zjištění, že není v možnostech spotřebitele splnit dluh spočívající v povinnosti vydat věřiteli bezdůvodné obohacení, které získal na úkor poskytovatele přijetím peněžních prostředků na základě neplatné smlouvy o spotřebitelském úvěru, prospívá právnímu postavení spotřebitele, protože prodlužuje splatnost odpovídající pohledávky věřitele. Jde o skutečnosti, kterých se dlužník dovolává jako skutkové podstaty právní normy jemu příznivé. Je to proto spotřebitel jako dlužník, kdo je nositelem procesní povinnosti ve sporném řízení skutkově tvrdit, jaké jsou jeho možnosti splnit uvedený dluh, a o takto uplatněných skutkových tvrzeních navrhnout důkazní prostředky.... Není na soudu, aby bez podkladu ve zjištěném skutkovém stavu hodnotil možnosti spotřebitele splnit tento dluh na základě vlastních domněnek“ (JÄGER, Marek. Záhada splatnosti pohledávky na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy o spotřebitelském úvěru. Právní rozhledy, 2022, č. 23-24, s. 808-812, HAVEL & PARTNERS s.r.o. advokátní kancelář). Navrhla, aby odvolací soud zamítavé meritorní rozhodnutí v rozsahu dotčeném odvoláním změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit zákonný úrok z prodlení ve

výši 12 % ročně z částky 38 675 Kč od 17. 1. 2025 do zaplacení a dále je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

9. Žalovaná se k odvolání žalobkyně nevyjádřila.
10. Odvolací soud přezkoumal postupem podle § 212, § 212a, § 214 odst. 3 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že za situace, kdy žalobkyně neprověřila řádně úvěruschopnost žalované, která byla v postavení spotřebitele, smlouva o úvěru je absolutně neplatná a žalovaná je proto povinna vrátit žalobkyni pouze nesplacenou část poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru, a to ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, v době přiměřené jejím možnostem.
12. Soud prvního stupně při právním posouzení uplatněných nároků správně vyšel z judikatury Nejvyššího soudu - rozsudku ze dne 20. 4. 2022, č. j. 33Cdo 3675/2021-262, v němž jmenovaný soud v bodě 17. uvedl: „Obecně shrnuto, ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru lze označit za speciální k obecné úpravě vydání bezdůvodného obohacení a upravuje soukromoprávní sankci poskytovatelů ‚lichvářských‘ úvěrů spočívající v tom, že poskytovatel úvěru má nárok toliko na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvných úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté anebo soudem určené), která neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možností dlužníka (spotřebitele); nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Účelem takové úpravy je ochrana spotřebitele před lichvářskými praktikami některých poskytovatelů spotřebitelských úvěrů.“
13. Neobstojí odvolací námitka žalobkyně, že soud prvního stupně zjišťoval dobu přiměřenou možnostem žalované z moci úřední, neboť z přezkoumávaného rozsudku takový závěr nevyplývá. V odůvodnění je uvedeno: „Břemeno tvrzení a břemeno důkazní o skutečnosti, jaká doba je pro vrácení nesplacené jistiny ve smyslu § 87 odst. 1 a 2 SpotřÚ přiměřená možnostem žalované (jaké jsou její celkové majetkové poměry), tížila žalovanou. V případě nečinnosti žalované určil tuto lhůtu soud podle § 160 odst. 1 o. s. ř. v délce 30 dnů, a to s přihlédnutím k tomu, aby byla tato lhůta dostatečná pro případné obstarání finančních prostředků k uhrazení dluhu.“
14. Lichá je rovněž námitka, že: „Soud prvního stupně narušil rovnost účastníků řízení, jestliže za situace, kdy žalovaný výslovně uvedl, že je schopen vrátit bezdůvodné obohacení žalobkyně (resp. splatit úvěr jako takový, kdy žalovaný po celou dobu soudního řízení svůj závazek uznával), sám rozhodl, že žalovaný není schopen bezdůvodné obohacení vrátit a není tedy v prodlení.“ Z obsahu spisu je totiž zřejmé, že žalovaná se k žalobě nevyjádřila, jednání nebyla přítomna a neuvedla, že je schopna vrátit bezdůvodné obohacení žalobkyně a neuvedla, že závazek uznává.
15. Odvolací soud zjistil, že v jiných právních případech, které se s projednávaným případem shodují v podstatných znacích, Městský soud v Praze jako soud odvolací stran nepřiznal žalobkyni právo na úroky z prodlení a v daném případě odvolací soud ve smyslu § 13 o. z. neshledal důvod pro odchýlné rozhodnutí (srov. rozsudky Městského soudu v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 29Co 57/2026 a pod sp. zn. 72Co 24/2026).

16. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu dotčeném odvoláním (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
17. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř., a vzhledem k tomu, že žalované náklady nevznikly, vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Praha 15. července 2026

Mgr. Michael Nippert v. r.
předseda senátu